

Arrest

nr. 136 459 van 16 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2014.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2014 in plaats van 11 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Eritrees staatsburger te zijn van Tigre origine. U verklaart echter maar tot uw twee jaar in Eritrea te hebben gewoond. Uw vader was een handelaar en toen u twee jaar was bracht hij u naar Addis Abeba, Ethiopië. Volgens wat u vernam was uw moeder een prostituee en keek zij niet meer naar u om. U werd opgevoed door een vriendin van uw moeder, (L.G.). U woonde bij haar en haar gezin in Addis Abeba. U ging tot de achtste klas naar school en daarna hielp u in de kledingfabriek van uw adoptievader. Daar leerde u het vak van kleermaker en ontwikkelde u uw ambitie om een

groot ontwerper te worden. In 2009 verliet u voor de eerste keer Ethiopië en reisde u naar Noorwegen, waar u asiel aanvraag op 02 april 2009. U vertrok uit het land omdat u zich gemarginaliseerd voelde in Ethiopië omdat u van Eritrese afkomst bent. Uw asielaanvraag werd echter geweigerd. U vroeg eveneens asiel aan in Zweden op 15 december 2010. Daarna keerde u op 21 juni 2011 vrijwillig terug naar Ethiopië. Tijdens uw verblijf in Noorwegen had u (H.A.) ontmoet, een Ethiopische asielzoeker. Hij gaf u liefde en jullie begonnen een relatie. Jullie besloten samen terug te keren naar Ethiopië om daar een kledingzaak op te zetten. Jullie huurden samen een huis en begonnen deze zaak op poten te zetten. Toen jullie begin juli 2011 ongeveer twee en een half weken terug waren in Ethiopië, boekten jullie een kamer in een hotel. Vooraleer naar de kamer te gaan dronken jullie iets in de bar van het hotel. Toen u van de bar naar het hotel liep werd u echter aangevallen. Mensen uit uw buurt waren van Ethiopische vluchtelingen in Noorwegen te weten gekomen dat u homoseksueel was en vielen u om deze reden aan. U kreeg messteken, waaronder een messteek in de linkerhelft van uw gezicht. Er werd een zenuw geraakt waardoor uw linkergezichtshelft nog steeds verlamd is. Uw vriend (H.) kon vluchten. Het hotelpersoneel belde een ziekenwagen en u werd opgenomen in het overheidsziekenhuis Yekatit 12 Hospital. Een werknemer van het ziekenhuis kende uw stiefmoeder en lichtte haar in over de gebeurtenissen. Zij zorgde ervoor dat u een week later werd overgebracht naar een privéziekenhuis, waar u nog twee weken werd behandeld. Daarna besloot u dat u niet langer in het land kon blijven en ging u met een smokkelaar naar Soedan, waar u het vliegtuig nam naar Nederland. Van Nederland reisde u met de trein verder naar België, waar u vervolgens asiel aanvraag. U vroeg een eerste keer asiel aan in België op 23 augustus 2011. Gezien u zich niet heeft aangeboden voor het interview bij DVZ werd geacht dat u afstand had gedaan van uw asielaanvraag. Op 02 april 2012 vroeg u opnieuw asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer. Een fax van een medisch document van het Menelik II Hospital in Addis Abeba (nr 066426). Hierin wordt vermeld dat u in het ziekenhuis werd opgenomen nadat u werd verwond. Een fax van uw 'service identification card'. Een fax van het medisch getuigschrift gericht aan de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken – Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op het openen van een procedure op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hierin staat vermeld dat u een verminking aan het gelaat heeft, lijdt aan posttraumatische stress, depressie, angst en suïcidale gedachten. Een verslag van uw opname in de psychiatrie van 10 april 2013 tot 26 april 2013 vanwege dokter (S.V.) (dd 08.05.2013). Hierin staat te lezen dat u werd opgenomen omwille van depressieve klachten en suïcidale gedachten. Tot slot een medisch attest van dokter (M.P.), eveneens in verband met uw letsel in het gezicht, posttraumatische stress en majeure depressiviteit met suïcidale ideatie.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor vervolging omwille van uw homoseksuele geaardheid. Er kan door uw opeenvolgende incoherente verklaringen echter geen enkel geloof worden gehecht aan zowel uw identiteit als uw asielrelaas.

In de **eerste plaats** dient er opgemerkt te worden dat u **er niet in slaagt duidelijkheid te verschaffen over uw nationaliteit en identiteit**, wat het onmogelijk maakt uw vrees ten opzichte van uw land van herkomst te beoordelen. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze in staat zijn te beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht. **Zo legt u zowel over uw naam, uw geboortedatum als over uw geboorteplaats tegenstrijdige verklaringen af.** In Noorwegen verklaarde u (A.M.K.) te heten, geboren op 01 september 1992 te Asmara (zie asioldossier Noorwegen). Bij uw asielaanvragen in België gaf u daarentegen de naam (A.G.M.) op, geboren op 27 september 1995. Bij uw eerste asielaanvraag in België gaf u Addis Abeba op als geboorteplaats (administratief dossier DVZ dd 23.08.2011), terwijl u bij uw tweede asielaanvraag opnieuw verklaart geboren te zijn in Asmara (administratief dossier DVZ dd 04.04.2012). Voor het Commissariaat-generaal geeft u echter opnieuw aan in september 1992 te zijn geboren (gehoorverslag CGVS dd 13.12.2013 (hierna gehoorverslag I) p.4). Wat betreft de verschillende namen die u opgaf ontkent u voor het Commissariaat-generaal in eerste instantie bij uw eerdere asielaanvragen andere gegevens te hebben opgegeven, om daarna te verklaren dat u die naam enkel had opgegeven om een paspoort te verkrijgen (gehoorverslag I p.12). Wat betreft de verschillende

door u opgegeven geboorteplaatsen doet u geen enkele inspanning om dit te verklaren. U houdt het er bij dat toentertijd Eritrea en Ethiopië hetzelfde land waren en dit hetzelfde is alsof u in Brussel, Antwerpen of Gent zou geboren zijn (gehoorverslag I p.4). **Deze houding wijst niet op enige inspanningen om de asielinstanties duidelijke en coherente informatie te verschaffen**, wat niet valt te rijmen met het gedrag van iemand die nood heeft aan internationale bescherming. Daar kan immers van verwacht worden dat hij net alles in het werk stelt om het land waar hij de bescherming van inroept de correcte informatie te verschaffen.

Er dient vervolgens te worden opgemerkt dat u **niet in het bezit bent van enig identiteits- en/ of reisdocument, waardoor uw identiteit en/ of reisweg niet kunnen worden nagegaan**. Nochtans geldt in elk soort procedure en dus ook in de asielprocedure dat men zijn verklaringen waar mogelijk, dient te ondersteunen mits documenten. Zowel bij uw eerder asielaanvragen in Noorwegen en Zweden, als bij uw beide asielaanvragen in België gaf u aan de Eritrese nationaliteit te bezitten (zie asioldossier Noorwegen, administratief dossier DVZ dd 04.04.2012 en dd 11.06.2012 en gehoorverslag I p.7). **Nergens bij deze asielaanvragen legt u echter enige documenten voor die uw nationaliteit kunnen aantonen**. Meer nog, bij uw eerste interview voor DVZ (administratief dossier DVZ dd 04.04.2012) verklaarde u een identiteitskaart en een document in verband met uw hospitalisatie te bezitten, terwijl u bij uw tweede interview voor DVZ (administratief dossier DVZ dd 11.06.2012) verklaart dat u zelf nooit enige identiteitsdocumenten heeft bezeten en enkel een identiteitskaart van uw vader zou kunnen bezorgen. Voor het Commissariaat-generaal daarentegen verklaart u dat u wel over een Ethiopische identiteitskaart beschikte maar dat u nooit enige Eritrese documenten had gehad (gehoorverslag I p.10-11). Verder verklaart u eveneens met een eigen paspoort naar Noorwegen te zijn gereisd en ook dit paspoort gebruikt te hebben bij uw vrijwillige terugkeer naar Ethiopië (gehoorverslag I p.10-11 en p.13). **Deze tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de documenten die u al dan niet in uw bezit heeft getuigt van een gebrek aan medewerking om de asielinstanties een duidelijk beeld te verschaffen op uw situatie**.

Ten tweede doen de documenten die u bij uw gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart te bezitten, in combinatie met uw overige verklaringen, **ernstige vragen rijzen bij uw Eritrese nationaliteit**. U verklaart dat de echtgenoot van uw adoptiemoeder naar het lokale kantoor is gestapt en daar verklaarde dat u zijn zoon was, waarop u een Ethiopische identiteitskaart heeft ontvangen. Dit zou heel gemakkelijk gaan en wil volgens u geenszins zeggen dat u niet dient te vrezen om teruggestuurd te worden naar Eritrea (gehoorverslag I p.11-12). Het is uiterst onwaarschijnlijk dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken en tegelijkertijd heel gemakkelijk een Ethiopische identiteitskaart kon verwerven. **Het is dan ook weinig aannemelijk dat u geen aanspraak zou kunnen maken op de Ethiopische nationaliteit of zou dienen te vrezen om gedeporteerd te worden naar Eritrea**. In 2004 vaardigde Ethiopië namelijk een richtlijn uit die de nationaliteit en de rechten van in Ethiopië verblijvende personen van Eritrese origine regelt (zie landeninfo Algemeen Ambtsbericht Ethiopië, februari 2005 en 'Directive issued to determine the residence of Eritrean nationals residing in Ethiopia'). Hierin wordt duidelijk gesteld wie van Eritrese afkomst recht heeft op de Ethiopische nationaliteit. Volgens deze richtlijn valt u onder de Ethiopische nationaliteit aangezien u verklaart nooit enig Eritrees document te hebben bezeten (gehoorverslag I p.10) en zij die geen aanspraak maakten op de Eritrese nationaliteit geacht worden de Ethiopische nationaliteit te behouden en afstand te doen van hun Eritrese nationaliteit. Daarenboven kunnen zij die eerder enkel in het bezit waren van een verblijfsvergunning nog steeds aanspraak maken op de Ethiopische nationaliteit. Uit verder informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (Algemeen Ambtsbericht Ethiopië, december 2006) blijkt verder dat de meeste personen met de Eritrese nationaliteit zich reeds hebben geregistreerd en daarbij een Eritrese identiteitskaart en een verblijfsvergunning ontvangen die elke zes maand dient verlengd te worden. **Aangezien u nergens vermeldt dat u dergelijke stappen heeft ondernomen of een soortgelijk registratieproces heeft doorlopen is het onwaarschijnlijk dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken**.

Ten derde zijn er zwaarwichtige aanwijzingen dat u wel degelijk over de Ethiopische nationaliteit, of minstens over de nodige verblijfsdocumenten in Ethiopië zou beschikken. Niet in het minst is uw **vrijwillige terugkeer naar Ethiopië via IOM** (International Organization for Migration) een duidelijke aanwijzing dat u zich daar duurzaam zou kunnen vestigen. Deze organisatie biedt immers hulp bij de re-integratie van migranten in hun land van herkomst en biedt daarbij socio-economische ondersteuning. Deze organisatie zou u bijgevolg niet hebben bijgestaan bij een terugkeer naar Ethiopië indien u zij u daar geen duurzaam alternatief konden bieden. Vervolgens legt u eveneens zeer **vage en incoherente verklaringen af in verband met het paspoort dat u zou gebruikt hebben bij deze vrijwillige terugkeer naar Ethiopië**. U verklaart dat uw adoptiemoeder u een paspoort opstuurde dat u ook had gebruikt toen u naar Noorwegen reisde. Een zakenman zou dit paspoort toen voor u geregeld hebben. Het zou een echt paspoort betreffen maar het visum in het paspoort waar u destijds mee reisde

zou vals zijn geweest. Toen u terug in Ethiopië was zou u dit paspoort opnieuw aan de smokkelaar hebben afgegeven. In dit paspoort zou eveneens de Ethiopische nationaliteit vermeld staan (gehoorverslag I p.13-14). Het is uiterst onwaarschijnlijk dat u hulp zou krijgen bij een vrijwillige terugkeer via IOM enkel op basis van een op obscure wijze verkregen paspoort. Daarenboven toont het in eerste instantie verzwijgen van het bestaan van dit paspoort nogmaals aan dat u zich allesbehalve bereidwillig opstelt om de asielinstanties alle nodige en correcte informatie met betrekking tot uw identiteit te verschaffen. Verder blijkt uit de eerder aangehaalde informatie dat indien een Eritrees burger een Ethiopische verblijfsvergunning verkrijgt deze wordt ingetrokken indien men meer dan een jaar het land verlaat. Aangezien u in april 2009 asiel aanvraag in Noorwegen en pas in juni 2011 naar Ethiopië terugkeerde toont dit aan dat u niet alleen over een verblijfsvergunning beschikte maar wel degelijk over de Ethiopische nationaliteit.

Het feit dat u uw identiteit en nationaliteit niet duidelijk stelt, is een element dat van die aard is dat het onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie. Daarnaast zorgt het feit dat u niet meer inspanningen onderneemt om duidelijkheid te scheppen in uw nationaliteit ervoor dat uw geloofwaardigheid ernstig wordt geschaad. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook op zeer ernstige wijze uw algemene geloofwaardigheid.

U slaagde er geenszins in de door u geschetste vluchtmotieven voor het Commissariaat-generaal aannemelijk te maken. **Er kan geen geloof worden gehecht aan uw relatie met (H.) en de feiten die aanleiding gaven tot uw vertrek uit het land.** Uw verklaringen dienaangaande tijdens uw opeenvolgende gehoren stemmen ook hier niet overeen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt u verschillende homoseksuele relaties en zou u de man waarmee u die avond werd betrapt slechts de dag zelf hebben ontmoet (administratief dossier DVZ, vragenlijst CGVS). Voor het Commissariaat-generaal blijkt echter dat u reeds bijna een jaar een relatie met hem had en dit uw eerste en enige relatie is geweest (gehoorverslag I p.16, 19 en 25). Bovendien waren jullie van plan samen een leven op te bouwen. Jullie besloten namelijk samen terug te keren naar Ethiopië, huurden er samen een huis en zetten er samen een kledingzaak op. Hij zou de eerste en enige zijn waarvan u ooit liefde heeft gekregen (gehoorverslag I p.15 en p.20). Dat u deze belangrijke wending in uw leven en de persoon van (H.) nergens vermeldt bij uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zorgt er reeds voor dat de relatie die u met hem zou hebben gehad op de helling komt te staan. Verder bent u tegenstrijdig met betrekking tot de manier waarop u (H.) heeft ontmoet. Bij uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u dat u hem leerde kennen via Facebook (gehoorverslag I p.16). Tijdens uw tweede gehoor verklaart u echter dat u hem ontmoette op het moment dat u in Noorwegen uw interview diende te doen en jullie samen op de bus wachtten (gehoorverslag CGVS dd 19.06.2014 (verder gehoorverslag II) p.7). Het is daarenboven eveneens opmerkelijk dat jullie in Ethiopië besloten een slaapkamer te huren in een hotel, dit terwijl jullie reeds samenwoonden (gehoorverslag I p.15 en p.20). Aangezien u op de hoogte bent dat homoseksualiteit strafbaar is in Ethiopië en er een taboe op rust en jullie jullie best deden om geen homoseksuele handelingen te tonen in het openbaar (gehoorverslag I p.20-21) lijkt dit een onnodig risico. Verder verklaart u een litteken in uw aangezicht te hebben opgelopen bij dit incident (gehoorverslag I p.15-16). Na lezing van uw asiëldossier uit Noorwegen blijkt echter dat u dit litteken reeds in 2009 had. U verklaarde namelijk in Noorwegen dit te hebben opgelopen bij de bomexplosie waar u in 2008 bij betrokken zou zijn geweest. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd verklaart u dat u op dat moment enkel een klein litteken opliep maar dat op dat moment de zenuw in uw wang niet werd geraakt (gehoorverslag II p.11-12). Tijdens uw interview in Noorwegen verklaart u echter duidelijk dat u de zenuw aan de linkerkant van uw aangezicht niet onder controle heeft en niet kunt lachen. U gaat zelfs zover te stellen dat uw aangezicht een puinhoop is. Dit ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van de door aangehaalde aanval in Ethiopië. Het is voorts ook nog eens opmerkelijk dat, gezien de belangrijke rol (H.) in uw leven zou hebben gespeeld, u na het incident geen enkele poging ondernam om opnieuw contact met hem op te nemen en hij ook u aan uw lot zou hebben overgelaten. Niettegenstaande uw aanvallers u zouden geviseerd hebben en niet wisten waar (H.) woonde zou hij halsoverkop jullie huurhuis hebben verlaten en niets meer van zich laten horen. Ook u deed niets meer dan langs te gaan in jullie huis om te zien of hij daar nog verbleef (gehoorverslag I p.23-24). Dit gedrag stemt allerminst overeen met het beeld dat u voordien van uw relatie heeft opgehangen. **Deze vaststellingen nopen ertoe te concluderen dat ook aan de gebeurtenissen bij uw terugkeer in Ethiopië allerminst geloof kan worden gehecht.**

Daarnaast slaagde u er evenmin in uw homoseksuele geaardheid aannemelijk te maken. Volgende tegenstrijdigheden in uw beleving van uw homoseksualiteit ondermijnen uw vrees voor vervolging omwille van uw geaardheid. U bent niet eenduidig over het moment waarop u zich zou gerealiseerd hebben dat u homo was, wat toch kan gezien worden als een ingrijpend besef in uw persoonlijke en seksuele ontwikkeling. Waar u bij het eerste gehoor voor het Commissariaat-

generaal zegt dat u dit inzag toen u de mannen in Noorwegen zag (gehoorverslag I p.21), verklaart u bij uw tweede interview dat u reeds vanaf uw vijftiende of zestiende een vermoeden had dat u zich aangetrokken voelde tot mannen en toen al verschillende keren verliefd was (gehoorverslag II p.3). Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u uw eerste relatie had in Noorwegen maar voordien al gevoelens had gehad voor mannen (gehoorverslag II p.12). Dit terwijl de vraag telkens duidelijk werd gesteld en u, toen u bij het eerste gehoor werd gevraagd of u al eerder een voorkeur had gevoeld voor mannen, u dit niet vermeldt maar wel een verkrachting aanhaalt die mede zou kunnen hebben geleid tot uw homoseksualiteit (gehoorverslag I p.22).

Ook uw verklaring over uw beleving van uw homoseksuele geaardheid stroken niet over de twee gehoren. Waar u het eerst voorstelt als een keuze (gehoorverslag I p.22) verklaart u bij het tweede gehoor dat het wel degelijk een gevoel betreft waar u niet onderuit kunt. Tijdens dit gehoor stelt u bovendien dat net het beschouwen van homoseksualiteit als een keuze er op wijst dat men niet begrijpt waar homoseksualiteit om draait. Dat uw visie over wat homoseksualiteit inhoudt alsook uw beleving van de ontdekking van uw geaardheid dermate zou wijzigen is onwaarschijnlijk. Het is uiterst vreemd dat u hier geen duidelijkheid in kunt scheppen en zorgt er voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u werkelijk homoseksueel zou zijn.

Ook over de reactie van uw omgeving op uw homoseksualiteit bent u niet eenduidig. In uw eerste interview stelt u dat u geen vrienden had in Ethiopië en dat u zodoende ook nooit nadacht over relaties (gehoorverslag I p.22). U stelde eveneens dat toen u in Noorwegen verbleef de meesten uit de Ethiopische gemeenschap op de hoogte waren dat u homoseksueel was en een relatie had met (H.), en u daar bovendien enigszins door gemeden werd (gehoorverslag I p.18). Uit uw tweede gehoor blijkt daarentegen dat u wel degelijk veel vrienden had en u jaloers was wanneer u zag dat mensen uit uw omgeving een relatie aangingen en een leven opbouwden als koppel (gehoorverslag II p.3-4). Verder verklaart u dat in Noorwegen enkel een aantal Europese jongens op de hoogte waren van uw seksualiteit en slechts één Afrikaanse kennis een vermoeden had (gehoorverslag II p.7). **Het feit dat u opnieuw geen duidelijkheid kunt verschaffen over de reactie van uw omgeving op uw homoseksualiteit leidt andermaal tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan het gegeven dat u daadwerkelijk met deze problemen zou geconfronteerd zijn geweest.** Het is daarbij eveneens opmerkelijk dat u verklaart dat het in Ethiopië heel normaal is dat mannen samenwonen (gehoorverslag I p.20 en gehoorverslag II p.10), terwijl uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (Landinfo – Response Ethiopia: conditions for homosexuals – oktober 2012) blijkt dat dit allerm minst het geval is. Enkel wanneer men vermoedt dat het om familieleden gaat is het voor mensen van dezelfde sekse mogelijk om zonder wantrouwen te wekken samen te wonen. Dan nog blijkt dit voor mannen veel minder evident dan voor vrouwen. Dit wijst er op dat u weinig voeling heeft met het stigma waar homoseksuelen onder lijden in Ethiopië.

Vervolgens kan eveneens worden opgemerkt dat u geen inspanningen deed om aansluiting te vinden met het homoseksuele milieu in België. U verklaart drie keer een organisatie voor homoseksuelen te hebben bezocht maar kunt zich echter de naam niet herinneren (gehoorverslag I p.24). u zou eveneens een afspraak gemaakt hebben bij Cavarina, een organisatie voor holebi's in Kortrijk, maar diende die omwille van medische redenen te annuleren (gehoorverslag II p.2-3). Gezien u al enige tijd in België verblijft en verklaart geen vrienden te hebben en eenzaam te zijn is het opmerkelijk dat u daartoe niet meer stappen zou hebben ondernomen. Dit zet uw geaardheid verder op de helling.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas zijn niet in staat bovenstaande conclusie te wijzigen of uw geloofwaardigheid te herstellen. Wat betreft het opnameattest in het Menelik II Hospital, dit toont aan dat u daadwerkelijk in dit ziekenhuis werd opgenomen maar dit kan geenszins de omstandigheden waarin u uw verwondingen heeft opgelopen bevestigen. Uw 'service identification card' kan dit evenmin aantonen en kan eerder beschouwd worden als een aanwijzing dat u wel degelijk over Ethiopische documenten beschikte. Wat betreft de documenten in verband met uw medische behandeling in België, wanneer deze vaststellingen doen omtrent de door u opgelopen littekens zijn deze omtrent de oorsprong van deze littekens eveneens louter gebaseerd op uw verklaringen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat u met betrekking tot de littekens op uw gezicht tegenstrijdige verklaringen (met Noorwegen) hebt afgelegd. Het psychische lijden waar u volgens deze attesten mee te maken heeft wordt door het Commissariaat-generaal allerm minst ontkent. Hieromtrent dient echter te worden opgemerkt dat ook hier de oorsprong van dit lijden niet kan worden achterhaald. Deze tonen weliswaar uw kwetsbaarheid aan maar stellen niet dat u niet in staat zou zijn een gehoor af te leggen. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat u in staat was uw asielrelaas chronologisch, gestructureerd en gedetailleerd te vertellen. Bijgevolg is het causaal verband tussen uw geestestoestand en de ongeloofwaardigheden en onaannemelijkheden in uw verklaringen niet aangetoond. Voor de beoordeling van uw **psychiatrische problematiek** dient u

zich evenwel te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij citeert de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Verdrag van Genève en past de elementen uit deze definitie toe op zijn situatie en zijn relaas.

Verzoeker verwijst naar *"het Handboek van UNHCR"* en verwijt verweerder dat met zijn psychologische stoornissen geen rekening werd gehouden. Verzoeker werd van 10 april 2013 tot 26 april 2013 opgenomen in de psychiatrie. Hij lijdt aan posttraumatische stress, depressie, angst en suïcidale gedachten en legde medische attesten neer om dit te staven.

Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele geaardheid. Hij heeft het litteken in zijn gezicht weldegelijk opgelopen tijdens gerichte vervolging omwille van deze geaardheid. Verzoeker heeft contact opgenomen met Constats vzw om te bewijzen dat dit litteken niet afkomstig is van een bomexplosie. Hij citeert het antwoord van voormelde vzw waaruit blijkt dat deze zijn aanvraag tot expertise heeft ontvangen. De autoriteiten willen verzoeker niet beschermen en homoseksualiteit is in Ethiopië strafbaar.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"*, juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verwijst naar het standpunt van UNHCR over de beleving van de homoseksuele geaardheid, te raadplegen in een rapport over *"holebi's op de vlucht"*, alsmede naar Franstalige rechtspraak van de Raad. Hij stelt dat verweerder bovendien naliet te motiveren waarom bij de beoordeling van verzoekers geaardheid geen rekening werd gehouden met zijn psychologische problemen.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Verzoeker beweert herhaaldelijk dat door verweerder geen rekening zou zijn gehouden met zijn psychologische problemen. Dit betoog vormt echter een kennelijke miskennen van de inhoud van de bestreden beslissing, waarin gesteld wordt:

"Het psychische lijden waar u volgens deze attesten mee te maken heeft wordt door het Commissariaat-generaal allerm minst ontkent. Hieromtrent dient echter te worden opgemerkt dat ook hier de oorsprong van dit lijden niet kan worden achterhaald. Deze tonen weliswaar uw kwetsbaarheid aan maar stellen niet dat u niet in staat zou zijn een gehoor af te leggen. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat u in staat was uw asielrelaas chronologisch, gestructureerd en gedetailleerd te vertellen. Bijgevolg is het causaal verband tussen uw geestestoestand en de ongelooftwaardigheden en onaannemelijkheden in uw verklaringen niet aangetoond."

De voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt weerlegd, door de Raad overgenomen. Bijkomend kan worden opgemerkt dat noch verzoeker,

noch de advocaten die hem bijstonden tijdens de gehoren bij het CGVS bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van deze gehoren. Evenmin maakten zij melding van het feit dat verzoeker niet bij machte kon worden geacht om volwaardige verklaringen af te leggen (administratief dossier, stukken 5 en 8). Bovendien beperkt verzoeker zich in deze tot het algemene verwijt dat met zijn psychologische problemen geen rekening zou zijn gehouden. Hij laat na aan te tonen dat of op welke wijze dit zijn verklaringen zou hebben beïnvloed en preciseert evenmin waar of hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verzoeker laat de bestreden beslissing geheel ongemoeid die op omstandige wijze uiteenzet dat (i) hij duidelijk niet voldeed aan de medewerkingsplicht en geen duidelijke en coherente informatie verschaftte over zijn nationaliteit en zijn identiteit; (ii) hij niet in het bezit was van documenten aan de hand waarvan zijn identiteit en reisweg konden worden nagegaan en over de documenten die hij al dan niet bezat tegenstrijdige verklaringen aflegde, hetgeen andermaal getuigt van een gebrek aan medewerking om de asielinstanties een duidelijk beeld te verschaffen op zijn situatie; (iii) het onwaarschijnlijk is dat hij over de Eritrese nationaliteit beschikt; (iv) er zwaarwichtige aanwijzingen zijn dat hij over de Ethiopische nationaliteit beschikt. De motieven ter zake vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Verzoeker onderneemt in het onderhavige verzoekschrift bovendien niet de minste poging om over het voorgaande alsnog enige duidelijkheid te verschaffen. Dat hij weigert om duidelijkheid te scheppen omtrent zijn identiteit en nationaliteit getuigt van een gebrek aan medewerking, maakt het onmogelijk om een geloofwaardig zicht te krijgen op zijn werkelijke achtergrond en reële situatie en doet ernstig afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Inzake verzoekers geaardheid en asielrelaas, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

*“U slaagde er geenszins in de door u geschetste vluchtmotieven voor het Commissariaat-generaal aannemelijk te maken. **Er kan geen geloof worden gehecht aan uw relatie met (H.) en de feiten die aanleiding gaven tot uw vertrek uit het land.** Uw verklaringen dienaangaande tijdens uw opeenvolgende gehoren stemmen ook hier niet overeen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldt u verschillende homoseksuele relaties en zou u de man waarmee u die avond werd betrapt slechts de dag zelf hebben ontmoet (administratief dossier DVZ, vragenlijst CGVS). Voor het Commissariaat-generaal blijkt echter dat u reeds bijna een jaar een relatie met hem had en dit uw eerste en enige relatie is geweest (gehoorverslag I p.16, 19 en 25). Bovendien waren jullie van plan samen een leven op te bouwen. Jullie besloten namelijk samen terug te keren naar Ethiopië, huurden er samen een huis en zetten er samen een kledingzaak op. Hij zou de eerste en enige zijn waarvan u ooit liefde heeft gekregen (gehoorverslag I p.15 en p.20). Dat u deze belangrijke wending in uw leven en de persoon van (H.) nergens vermeldt bij uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zorgt er reeds voor dat de relatie die u met hem zou hebben gehad op de helling komt te staan. Verder bent u tegenstrijdig met betrekking tot de manier waarop u (H.) heeft ontmoet. Bij uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaart u dat u hem leerde kennen via Facebook (gehoorverslag I p.16). Tijdens uw tweede gehoor verklaart u echter dat u hem ontmoette op het moment dat u in Noorwegen uw interview diende te doen en jullie samen op de bus wachtten (gehoorverslag CGVS dd 19.06.2014 (verder gehoorverslag II) p.7). Het is daarenboven eveneens opmerkelijk dat jullie in Ethiopië besloten een slaapkamer te huren in een hotel, dit terwijl jullie reeds samenwoonden (gehoorverslag I p.15 en p.20). Aangezien u op de hoogte bent dat homoseksualiteit strafbaar is in Ethiopië en er een taboe op rust en jullie jullie best deden om geen homoseksuele handelingen te tonen in het openbaar (gehoorverslag I p.20-21) lijkt dit een onnodig risico. Verder verklaart u een litteken in uw aangezicht te hebben opgelopen bij dit incident (gehoorverslag I p.15-16). Na lezing van uw asiëldossier uit Noorwegen blijkt echter dat u dit litteken reeds in 2009 had. U verklaarde namelijk in Noorwegen dit te hebben opgelopen bij de bomexplosie waar u in 2008 bij betrokken zou zijn geweest. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd verklaart u dat u op dat moment enkel een klein litteken opliep maar dat op dat moment de zenuw in uw wang niet werd geraakt (gehoorverslag II p.11-12). Tijdens uw interview in Noorwegen verklaart u echter duidelijk dat u de zenuw aan de linkerkant van uw aangezicht niet onder controle heeft en niet kunt lachen. U gaat zelfs zover te stellen dat uw aangezicht een puinhoop is. Dit ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van de door aangehaalde aanval in Ethiopië. Het is voorts ook nog eens opmerkelijk dat, gezien de belangrijke rol (H.) in uw leven zou hebben gespeeld, u na het incident geen enkele poging ondernam om opnieuw contact met hem op te nemen en hij ook u aan uw lot zou hebben overgelaten. Niettegenstaande uw aanvallers u zouden geviseerd hebben en niet wisten waar (H.) woonde zou hij halsoverkop jullie huurhuis hebben verlaten en niets meer van zich laten horen. Ook u deed niets meer dan langs te gaan in jullie huis om te zien of hij daar nog verbleef (gehoorverslag I p.23-24). Dit gedrag stemt allerm minst overeen met het beeld dat u voordien van uw relatie heeft opgehangen. **Deze vaststellingen nopen***

ertoe te concluderen dat ook aan de gebeurtenissen bij uw terugkeer in Ethiopië allerm minst geloof kan worden gehecht.

Daarnaast slaagde u er evenmin in uw homoseksuele geaardheid aannemelijk te maken. Volgende tegenstrijdigheden in uw beleving van uw homoseksualiteit ondermijnen uw vrees voor vervolging omwille van uw geaardheid. U bent niet eenduidig over het moment waarop u zich zou gerealiseerd hebben dat u homo was, wat toch kan gezien worden als een ingrijpend besef in uw persoonlijke en seksuele ontwikkeling. Waar u bij het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal zegt dat u dit inzag toen u de mannen in Noorwegen zag (gehoorverslag I p.21), verklaart u bij uw tweede interview dat u reeds vanaf uw vijftiende of zestiende een vermoeden had dat u zich aangetrokken voelde tot mannen en toen al verschillende keren verliefd was (gehoorverslag II p.3). Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u uw eerste relatie had in Noorwegen maar voordien al gevoelens had gehad voor mannen (gehoorverslag II p.12). Dit terwijl de vraag telkens duidelijk werd gesteld en u, toen u bij het eerste gehoor werd gevraagd of u al eerder een voorkeur had gevoeld voor mannen, u dit niet vermeldt maar wel een verkrachting aanhaalt die mede zou kunnen hebben geleid tot uw homoseksualiteit (gehoorverslag I p.22).

Ook uw verklaring over uw beleving van uw homoseksuele geaardheid stroken niet over de twee gehoren. Waar u het eerst voorstelt als een keuze (gehoorverslag I p.22) verklaart u bij het tweede gehoor dat het wel degelijk een gevoel betreft waar u niet onderuit kunt. Tijdens dit gehoor stelt u bovendien dat net het beschouwen van homoseksualiteit als een keuze er op wijst dat men niet begrijpt waar homoseksualiteit om draait. Dat uw visie over wat homoseksualiteit inhoudt alsook uw beleving van de ontdekking van uw geaardheid dermate zou wijzigen is onwaarschijnlijk. Het is uiterst vreemd dat u hier geen duidelijkheid in kunt scheppen en zorgt er voor dat er geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat u werkelijk homoseksueel zou zijn.

Ook over de reactie van uw omgeving op uw homoseksualiteit bent u niet eenduidig. In uw eerste interview stelt u dat u geen vrienden had in Ethiopië en dat u zodoende ook nooit nadacht over relaties (gehoorverslag I p.22). U stelde eveneens dat toen u in Noorwegen verbleef de meesten uit de Ethiopische gemeenschap op de hoogte waren dat u homoseksueel was en een relatie had met (H.), en u daar bovendien enigszins door gemeden werd (gehoorverslag I p.18). Uit uw tweede gehoor blijkt daarentegen dat u wel degelijk veel vrienden had en u jaloers was wanneer u zag dat mensen uit uw omgeving een relatie aangingen en een leven opbouwden als koppel (gehoorverslag II p.3-4). Verder verklaart u dat in Noorwegen enkel een aantal Europese jongens op de hoogte waren van uw seksualiteit en slechts één Afrikaanse kennis een vermoeden had (gehoorverslag II p.7). **Het feit dat u opnieuw geen duidelijkheid kunt verschaffen over de reactie van uw omgeving op uw homoseksualiteit leidt andermaal tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan het gegeven dat u daadwerkelijk met deze problemen zou geconfronteerd zijn geweest.** Het is daarbij eveneens opmerkelijk dat u verklaart dat het in Ethiopië heel normaal is dat mannen samenwonen (gehoorverslag I p.20 en gehoorverslag II p.10), terwijl uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier (Landinfo – Response Ethiopia: conditions for homosexuals – oktober 2012) blijkt dat dit allerm minst het geval is. Enkel wanneer men vermoedt dat het om familieleden gaat is het voor mensen van dezelfde sekse mogelijk om zonder wantrouwen te wekken samen te wonen. Dan nog blijkt dit voor mannen veel minder evident dan voor vrouwen. Dit wijst er op dat u weinig voeling heeft met het stigma waar homoseksuelen onder lijden in Ethiopië.

Vervolgens kan eveneens worden opgemerkt dat u geen inspanningen deed om aansluiting te vinden met het homoseksuele milieu in België. U verklaart drie keer een organisatie voor homoseksuelen te hebben bezocht maar kunt zich echter de naam niet herinneren (gehoorverslag I p.24). u zou eveneens een afspraak gemaakt hebben bij Cavarria, een organisatie voor holebi's in Kortrijk, maar diende die omwille van medische redenen te annuleren (gehoorverslag II p.2-3). Gezien u al enige tijd in België verblijft en verklaart geen vrienden te hebben en eenzaam te zijn is het opmerkelijk dat u daartoe niet meer stappen zou hebben ondernomen. Dit zet uw geaardheid verder op de helling."

Verzoeker poneert in het verzoekschrift dat hij het letsel in zijn gezicht weldegelijk opliep omwille van zijn geaardheid. Hij beperkt zich echter tot het louter betwisten van de vaststellingen die dienaangaande worden gedaan in de bestreden beslissing, zonder enig argument aan te voeren dat aan deze pertinente en terechte vaststellingen afbreuk zou kunnen doen. Uit de stukken van het dossier blijkt in dit kader duidelijk dat verzoeker dit letsel reeds in 2009 vertoonde in Noorwegen (administratief dossier, stuk 24).

Verzoeker vergenoegt zich er inzake de voormelde motivering voor het overige toe te verwijzen naar het standpunt van UNHCR over de beleving van de homoseksuele geaardheid en naar Franstalige rechtspraak van de Raad. Dit kan echter bezwaarlijk volstaan om het geheel van de voormelde, concrete en frappante vaststellingen te verklaren. Deze vaststellingen vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij niet dienstig worden weerlegd, door de Raad overgenomen. Zij

maken dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende geaardheid en asielrelaas.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen (administratief dossier, stuk 20: documenten).

Wat betreft het opnameattest in het Menelik II Hospital, dient te worden vastgesteld dat het bevreemdend is dat op dit document op de plaats van verzoekers leeftijd een onzinnige vermelding is opgenomen, dat de afdeling hierop niet is ingevuld en dat de datumstempel op dit document gevoelig afwijkt van de datum waarop het zou zijn opgesteld. Daarenboven wordt dit document niet neergelegd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen. Integendeel werd reeds hoger vastgesteld dat verzoeker het letsel waarvoor hij in 2011 beweert te zijn opgenomen reeds in 2009 vertoonde in Noorwegen.

De *Service Identification Card* wordt eveneens slechts bijgebracht in de vorm van een makkelijk te manipuleren faxkopie en bevat geen elementen die aan het voormelde afbreuk kunnen doen.

Verzoekers overige documenten kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd, evenmin het voorgaande ontkrachten.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Gelet op het voormelde, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. De bestreden beslissing stelt voor het overige met recht dat verzoeker zich voor de beoordeling van zijn medische problemen dient te richten tot de geëigende procedure, hetgeen door verzoeker overigens niet wordt aangevochten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS